

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1388/2017
27.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радојица Симикић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ Индустрија ... из ..., чији је пуномоћник Никола Малић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 311/2017 од 20.02.2017. године, у седници одржаној 27.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 311/2017 од 20.02.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 636/2015 од 17.10.2016. године, поништено је решење о отказу уговора о раду број ... од 20.10.2015. године као незаконито и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад код туженог и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми и радним способностима, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 70.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 311/2017 од 20.02.2017. године, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су 01.09.2015. године закључили анекс бр. 1 уговора о раду од 24.03.2015. године, којим је

мењан члан 2 уговора и тужилац је са радног места ... распоређен на радно место „...“, а које послове почиње да обавља на дан закључења анекса. Након месец дана, 02.10.2015. године тужени је тужиоцу упутио обавештење о постојању разлога за отказ уговора о раду у коме је наведено да је током првог месеца ангажовања тужиоца на пословима ..., тужени као послодавац утврдио да су учинак, квалитет рада и однос запосленог према радним задацима испод захтеваног нивоа, те да резултирају континуираним неиспуњавањем резултата рада и компромитовањем ефикасности и захтеваних резултата рада у укупном процесу Наведеним обавештењем тужилац је упозорен да побољша свој рад у року од 10 радних дана од дана пријема упозорења и то тако што ће поступити у свему у складу са одговорностима позиције и описом послова које обавља. Тужилац се на достављено упозорење изјаснио 14.10.2015. године. На иницијативу непосредних руководиоца тужиоца, тужени је 20.10.2015. године, на основу члана 179. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 49. Колективног уговора код послодавца, донео решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 24.03.2015. године из разлога неостваривања резултата рада наведених у упозорењу, уз образложење да тужилац у остављеном року од 10 радних дана није побољшао свој рад, нити је показао интересовање и залагање за послове које обавља, као и да је у дужем временском периоду континуирано чинио повреду радне обавезе из члана 43. став 1. тачка 31. Колективног уговора код послодавца, који се састоји у неостваривању предвиђених резултата рада из неоправданих разлога. У поступку је утврђено да се у служби ... код туженог, где је тужилац радио до отказа уговора о раду, није вршило писмено оцењивање запослених, а није постојало ни оцењивање на полугодишњем или годишњем нивоу, те да су рад тужиоца оцењивали руководиоци службе ... и руководиоци целог сектора и то кроз директан рад са тужиоцем и кроз редовне састанке које је руководиоци целог сектора имао са осталим руководиоцима.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови побијано решење туженог о отказу уговора о раду поништили и обавезали туженог да тужиоца врати на рад, јер у конкретном случају нису били испуњени услови за примену отказног разлога из члана 179. тачка 1. Закона о раду. За своју одлуку дали су разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Одредбом члана 179. тачка 1. Закона о раду, који представља основ за давање отказа уговора о раду тужиоцу прописано је, да послодавац може запосленом отказати уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то нарочито ако запослени не остварује резултате рада, односно нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради, а према тачки 2. истог члана, ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Отказни разлог из тачке 1. наведеног члана је последица недовољног рада, залагања или неукости запосленог и пре његове примене је неопходно да послодавац на поуздан начин утврди да предвиђене резултате рада запослени не остварује, те да му да инструкције и писмено упозорење о тој околности, са остављањем одређеног рока за побољшање радног учинка. Обавештење о постојању разлога за отказ уговора о раду у коме је тужиоцу остављено 10 радних

дана да побољша свој рад, без одговарајућих инструкција у ту сврху не може се сматрати инструкцијом и писменим упозорењем за побољшање резултата рада, нити дати рок од 10 радних дана представља примерен рок у ком би тужилац реално могао да побољша свој рад, имајући у виду и чињеницу да је одредбом члана 49. Колективног уговора прописано да упозорење послодавца мора обавезно да садржи и упутство запосленом на који начин да побољша свој рад и то у року од најмање 15 радних дана. Непоштовање наведених обавеза послодавца повлачи за собом ништавост таквог отказа са овог разлога, у складу са Конвенцијом МОРА број 158 о престанку радног односа на иницијативу послодавца, са препоруком број 166 којом је прописано да раднику неће престати радни однос због незадовољавајућег вршења посла, изузев ако му је послодавац претходно дао инструкције и писмено упозорење, а ако радник после истека одговарајућег рока предвиђеног за побољшање, настави и даље да обавља дужности на незадовољавајући начин, радни однос му може престати. Имајући у виду да тужени, као послодавац, тужиоцу није оставио примерен рок у коме би тужилац имао могућност да побољша радни учинак, као и чињеницу да је тужени пропустио да оцени да ли је дошло до побољшања радног учинка након истека примереног рока и да тек након те процедуре оцени да ли су испуњени услови за отказ уговора о раду, правилан је закључак нижестепених судова да је побијано решење туженог незаконито, а ревизијски наводи којима се оспорава овакав закључак нижестепених судова нису основани.

С обзиром да је тужиоцу незаконито престао радни однос, због чега је решење о отказу поништено, правилно је на основу члана 191. Закона о раду, одлучено да се тужилац врати на рад, уз признање права по основу рада.

У већем делу наводи ревизије туженог се непосредно или посредно односе на спроведени доказни поступак и оцену доказа, те упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Такви наводи нису посебно размотрени будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог. Истовремено не доводе у сумњу правилност пресуђења и примену материјалног права садржаног у одредбама Закона о раду.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке.

Одговор на ревизију тужиоца није био од одлучног значаја за ревизијску одлуку, па је овај суд у смислу члана 154. став 1. ЗПП одбио захтев тужиоца да му се признају трошкови састава одговора на ревизију.

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић